

CLAMPOPULAR

PUBLICACIÓ SETMANAL DEL DISSABTE.

Redacció i Administració: TRINITAT, 6 · 2 · 3.º

Periòdic d'Esquerra, defensor de les aspiracions lliberals i democràtiques de Ripoll i la seva comarca

ANY II · NUM. 77

15 Cèntims exemplar

13 DE MAIG DE 1933

Responsabilitat VERÍ

Heu's ací una paraula que ha jugat com cap altra en el transcurs d'uns anys en la vida política espanyola, i es parla repetidament de les responsabilitats que cal exigir a determinats homes pels seus equívocs, per les seves extralimitacions, per les seves maleses o pels seus mancaments a les lleis.

Jo no voldria parlar d'aquestes responsabilitats, allà la llei, allà les autoritats republicanes, i la revolució per a exigir-les i castigar-les.

No; jo voldria parlar del sentit íntim de la responsabilitat, de la percepció individual, de l'evident convicció personal de què en un moment donat o per tota una acció de conjunt s'està mancant, pot ésser no concretament a la llei, però sí a aquelles normes que sembla que el subconscient determina i que per a la seva realitat s'imposen i la societat accepta.

Bé, doncs, molta gent sembla que s'estudien a mancar aquestes normes dictades per el subconscient i per les realitats del no jo (temps i circumstàncies), fan com qui les ignora i les trepitgen vilment o bé les transformen i canvien adoptant-les als seus egoïsmes i a les seves cobejances. Per altra part no desconeixo que, qui per ignorància i qui per maselleria, hi ha un bon nombre d'éssers humans que manquen a lleis i a normes perquè no les senten ni les coneixen i, per tant, no poden sentir la responsabilitat de les seves paraules ni de les seves obres.

Co que ens admira i ens deixa astorats, és el veure com gent culta, gent que han conviscut amb el poble i han arrastrat a les masses, gent que coneixen finament el moment psicològic de la ciutadania i que saben polsar el moviment de les vàlvules del cor del poble, puguin en un moment donat pactar amb vils, covards i criminals, a fi de què moguin als inconscients i juguin amb els sentiments, les aspiracions i les necessitats del poble, per tal de provocar, contra totes les realitats, un moment artificial propici per a la satisfacció de les seves cobejances i de les innobles i baixes passions pròpies i d'altri.

Però no s'han donat compte que el joc és tan perillós com poc productiu pot ésser per a qui el provoca, perquè es tracta senzillament de fer sortir dels carrils naturals la màquina estatal i com que no es repara amb mit-

jans per a fer-li perdre l'inèrcia i, per tant, la marxa normal i la velocitat adquirida, el mateix és possible que es provoqui un xoc com un descarrilament, i atensem-nos a les conseqüències i mirem si qui ho provoca ha de sentir o no la responsabilitat i fins i tot el remordiment quan el fet serà consumat.

Si es provoca el xoc no pot prevenir-se, ni de molt, el resultat, puix a més de l'aixafament del material pot provocar-se l'incendi i reduir a cendres i al no res ço que un dia fou un poble volgut i puixant.

Si esdevé el descarrilament, suposant que sols surti la màquina de la via no més que per la força pot tornar-se encarrilar (dictadura) o també pot ésser que marxi la màquina a l'abim, al caos i per un mai més pugui ésser utilitzada.

Catalunya té força, té energies concentrades, té una gran quantitat de virtuts cíviques i cal que centri tota la seva potència per a evitar la catastròfica maniobra i convertir-se en baluard de la llibertat, del republicanisme i de la democràcia. Però, catalans, si en vegéssim arrastrats, si fos poca la nostra potència per a evitar la desgràcia provocada pels malvats i els inconscients, llavors... el poble català, que té viu el sentit de la responsabilitat que contrauria vers les generacions futures, pels mitjans que fos caldria veure si amb agilitat i energia trencaven les cadenes que ens uneixen i agermanen amb els pobles d'Ibèria i salvàvem la nostra terra d'una vergonyant dictadura o d'una caòtica revolució sense finalitat constructiva ni possibilitats d'un moment redemptor.

Precisa com mai mantenir viu el sentiment de la responsabilitat; cal estar alerta per no fer joc als vils, als canalles, als criminals que, per tal de satisfer personals ambicions, no reparen ni s'aturen, no davant del sacrifici de la República, no s'aturen ni davant de l'ensorrament d'un Estat, sumergint-lo en el caos, la misèria, convertint els ciutadans en llops famolencs o bèsties civils.

El poble maleirà per sempre i els condemnarà la història als que en moments difícils, per personals afanys, volen desvirtuar la més exemplar de les revolucions.

CASADEMUNT ARIMANY

Les dretes de la nostra terra i particularment les de les contrades de Ripoll i Ribes estan folles, segurament perquè veuen que la República es va consolidant cada dia amb més fermesa. I això fa que aquests monàrquics disfressats de dretes republicanes es boteixin com els gripaus quan es veuen acorralats i comencen a treure verí i més verí.

Sí; puix ja sap tothom que els cosos d'aquestes dretes a què al·ludim n'estan plens de verí i, per això, tot sovint veureu que l'utilitzen per a calumniar perquè no el poden fer servir per a res més, si no es volen exposar a què se'n ressenti la seva pell.

Me donat compte de què aquestes amargades dretes dirigeixen amb un odi ferotge els seus atacs als Mestres republicans autèntics.

Jo, que conec a fons l'esperit de sacrifici i les conviccions enterament esquerranes republicanes d'aquests Mestres, vull dir als monàrquics disfressats que amb la campanya de difamació que fan contra els esmentats funcionaris no assoliran res més que estimular-los a lluitar amb més fervor i constància contra les dretes vils, perquè veuen clarament que si l'administració dels pobles i el governament de la nació passessin a les mans d'aquestes "despreziables disfresses" de sentiments feixistes, imperaria tot seguit a Espanya l'inquisició més espantosa.

Una altra cosa que desconcerta les dretes és que, malgrat retenir el capital per a "tirar gent a la misèria" i donar la culpa a les esquerres dient que no saben governar, tothom els hi ha vist l'orella a les "senyores dretes". I encara que sobtadament fingixin amor envers els humils, encara que en l'actual moment històric facin veure que estimen els obrers donant-los un poc de treball—obeint tot a una maniobra política—, els obrers no es deixaran pas enganyar perquè no ignoren pas que "darrera de la creu hi ha el diable".

Els treballadors, els menestrals i els funcionaris conscients i de sentiments liberals, podran criticar l'actuació dels homes que ells mateixos han elegit si veuen que no segueixen amb fidelitat el programa del partit polític al qual pertanyen. I aquesta crítica serà molt lògica i molt legal sempre que no es confongui amb la calúnnia. Però a l'hora de la lluita, en el moment de les eleccions i a l'hora de fer—si és necessari—la revolució al carrer, els homes que estimem més la llibertat que la vida, els homes que estem afiliats als partits esquerrans i els que ho estan en altra classe d'institucions esquerranes, lluitaran sigui com sigui contra la reacció.

D'això en poden estar ben convençudes les dretes que pretenen sotmetre'ns al més ignominiós esclavatge.

Ni la República ni el Govern esquerrà de la República es mouran del lloc on els posat la Democràcia, per més que us pesi "senyors feixistes", "senyors monàrquics disfressats de republicans".

FOC

Parlament del nostre bon amic i Diputat a la Generalitat Xavier Casademunt, a l'Unió Republicana de Girona, amb motiu de la festa del primer de Maig.

Companys i companyes:

Procuraré explicar-vos l'iniciació de la festa d'avui, que ja sabem tots no va ésser precisament una festa, sinó dia de dol per algunes llars de Nord-Amèrica.

En 1886, els obrers, cansats de tanta esclavitut, cansats de sentir damunt les seves espatlles les fuetades dels potentats, varen decidir, per primera volta en la història del proletariat, parar tots els treballs, perquè el major nombre d'obers poguessin concórrer al míting que, a la vegada que senyal de protesta, servís per a reunir un gran contingent d'assalariats i tinguessin força sobrerera les bases que en aquell acte varen estudiar i aixecar com a aspiracions immediates.

Les demandes, justes i plenes de comprensió, varen semblar en aquells temps, peticions de dementis i folls. Què demanaven aquells revolucionaris? Doncs demanaven, la jornada de les vuit hores, que als nois no sel's permetés treballar; reglamentació del concurs de la dona, etc.

La burgesia, com sempre, decidida a fer fracassar tot millorament de l'obrer, per poder continuar explotant-lo, cercà l'element de la discòrdia en la mateixa massa esclavitzada. Allegant desordres públics dins el local, fan intervenir un gran nombre de policies, ja preparats, i en el mateix moment de la seva entrada al saló, una bomba explota i causa vuit ferits entre la policia i multitud de ferits.

A falta del veritable culpable, empresonen el comitè organitzador, i un jurat parcialíssim el condemna a mort.

I, com a tot acte important, surt seguidament la dona heroica, que en aquest cas ve representada principalment per la mare de Lling, la qual proporciona al seu fill una matèria explosiva que li permeti fugir de les moltes vegades injusta justícia humana.

Aquell acte inicial de reunió i protesta, regat i glorificat per la sang generosa de sis màrtirs de l'obrerisme, va fructificar, i fou París la població primera que va ajudar en la protesta i va secundar als caiguts.

Catalunya no va tardar a incorporar-se als corrents reivindicadors que revoltaren el món obrer arribat el primer de maig; i és l'any 1890, quan a Barcelona explota la primera bomba a can Moritz en senyal de màxima protesta.

Girona, també celebra la diada, a iniciativa d'un tal Ballesta, coincidència favorable de cognoms amb el vostre president, en l'any 1890, i des d'aquella data que en major o menor ex-

plendor ha vingut celebrant-se la diada del primer de maig.

Els esdeveniments han demostrat que els iniciadors del primer de maig, estaven certs en les noves peticions, i avui la situació econòmica mundial, crisi per excés de producció, potser aconsella establir una jornada més curta, ja que la maquinària inventada estableix un desequilibri entre la producció i el consum.

Ja als Estats Units, preconitzen la setmana de les 30 hores de treball, i l'abona el fet dels homes que resten desvagats. La guerra europea va demostrar-nos que podien estar sense produir més de 30 milions d'homes. Si limitem les hores de treball al mínim, i cerquem noves necessitats podrem trobar remei a aquest problema paorós dels sense feina, necessitats que ara en diem comoditats.

L'home necessita del treball per viure, malgrat la Bíblia dir que el treball és un càstic de Déu.

El treball és necessari pel desenvolupament de la intel·ligència, per profit propi i pel dels nostres semblants. El treball és i ha d'ésser un esplai, però reduint-lo al menys possible per fer-lo més agradable. El treball dignifica i pel treball en diferenciem de les demés espècies que viuen a la terra.

Les hores d'esplai ha de dedicar-les el buròcrata a l'esport, reforçant els membres, i l'obrer manual a la instrucció, reforçant de la intel·ligència.

Poques hores de treball ens permetrà embellir la llar humil, ajudant la nostra companya a fer-lo agradable. Hem d'estimular la dona perquè ens cerqui detalls afalagadors, i Catalunya fa molt en aquest sentit en pro de la dona, instruint-la com cal perquè pugui reunir aquell sens fi de qualitats que va fer dir a un poeta "Déu me dó una dona ben dona", i tots hem de desitjar que ella digui "Déu me dó un home ben home".

Torbament

Ambició? No més vull del món, veure i sentir això que veig al meu entorn i que no és meu, hi ho estimo com si ho fós i així ho respecto.

M'abrando el cor mirant a vista plana fins on aquesta es perd, i em diuen coses agosarades a cau d'orella que em fan enrogir, la coma verda, la prada florida, el sembrat picat de gallarets, la devesa gerda, clapejada per les vaques que hi pasturen, el turó blau, la serra bruna, la collada, la carena fòsca, la roureda esfereidora, la vall acollidora, la conca pròdiga, el ramat tranquil, el camí que jo he fresat una mica cada dia, l'arbre que vaig plantar, la casa que m'aixopluja curosament, el freixe del veí, el pollanc del torrent, el rossinyol amagat entre el brancatge... un regaliu d'aigua que entre roquissers s'escorre; tot em parla i m'acarona fent-me moxaines per esvaire-me l'enuig que vol turmentar-me, i si d'ells no en faig esment, és l'oreig que voleia enjogassat o el torb ferestec i fugisser que vol que per ell estigui, i amb el dolç intent d'asserrenar-me, m'amanyaga i em sacseja apaiçant la roentor del meu pensament que volia abrusar-me de tanta cabòria i caminant camí enllà,

confós amb la natura, no sento paüra, ni basarda, ni róssec de cap mena, ni cap temença, ni sento suggerits els blasmes amb què la vida em remercia.

Sí; eixa és ma pàtria i em plau entendre-la i viure-la així. Poc a poc, sentir-la i escoltar-la, assaborir-ne les beutats dels seus reconos on la llum no ha deixat patina encara, dolços recs de coses verges que prompte floriran i cal sadollar-se'n abans.

Si això és nacionalisme, aquest és el meu. Pau pel cos, eternal divagació de l'esperit. Amor per tot. Camí fresat pel meu esclap feixuc, el fre d'una ovella, l'arada al davant cridant-me al treball, mesurat i una família guarida d'afanys maldats, d'inquietuds freturoses i perdudes per mals averanys.

I quina llei? La llei del cor. La llei natural i universal. "Estima el teu germà com a tu mateix".

Aquesta és la meva pàtria i la meua llei. La de la pau i la concòrdia; i si mai faig camí pàtria enfora o mar endins, respectaré la dels altres com jo desitjo i enyoro respecte per la meua.

NIX

Primavera 1933.

Conferència del Sr. Galí a Ripoll

Amb motiu del Decret de 29 d'abril de 1931, de l'ex ministre d'Instrucció Pública D. Marcellí Domingo, sobre el bilingüisme a Catalunya, la Generalitat creà el Comitè de la Llengua, la missió principalíssima del qual consistia en entronitzar arreu de la nostra terra i per tots els seus estaments socails, polítics i culturals, etc., el tecnicisme de la parla catalana. És digne de lloanca l'esforç que ve fent aqueix Comitè per al desenvolupament del seu postulat, l'implantació del qual requereix el sacrifici dels seus components. Poden, però, restar satisfets dels resultats palpables d'aquesta obra gegantina que els permet veure com comença a despertar l'ànima dormida de molts catalans que ni per un moment havien passat per la preocupació d'endinsar-se en el camp de la literatura catalana i desconixedors, per tant, de llurs dolces, no estimaven com és mereixia el nostre verb sublim. Avui sortosament disposem d'una sèrie d'homes escollits, actius i intel·ligents, enrolats a l'esmentat Comitè, que han sapigut donar cimal al pensament de la majoria dels catalans, de fer catalanitat per mitjà del vehicle de la nostra llengua, completament acurada i portada així, a tots els indrets de Catalunya fins a aquells en què havia estat desfigurada la seva fisonomia. Un d'aquests homes que mereix el reconeixement de Catalunya, pel seu esperit de sacrifici, és el senyor Alexandre Galí, ànima del susdit Comitè. Ell és el seu portantveu prop dels Mestres rurals per entendre que, malgrat tot, l'Escola és la forja dels nous ciutadans que han d'honorar la nova Catalunya que tots somniem. Ara som els mestres d'aquestes ruralies que tindrem el goig d'oír l'autoritzada paraula del senyor Galí, en una conferència que pensa desenvolupar el proper diumenge, dia 14, a les onze i mitja del matí, en el Saló de sessions de la Casa Comunal, sobre "Mètodes més adequats per a l'ensenyament del català".

A ella convidem, en nom de l'Associació de Mestres d'aquest partit de

Puigcerdà, a tots els companys d'arreu de Catalunya i especialment als d'aquestes contrades per a què vinguin a retre homenatge a dit senyor, vertadera autoritat en matèria lingüística.

Esperem sabrà correspondre el Magisteri als sacrificis que ve fent la Generalitat i cadascuna de les personalitats del susdit Comitè, assistint a l'acte que s'anuncia.

El President de l'Associació,
JOSEP ILLANES

Amb motiu de l'acte que s'anuncia en el precedent escrit, el nostre distingit amic senyor Illanes ha cursat als seus companys d'aquest partit la següent carta circular:

ASSOCIACIÓ DE MESTRES NACIONALS DEL PARTIT DE PUIGCERDÀ

Volgut company: Em plau assabentar-vos que el proper diumenge, dia 14, a les onze i mitja del matí, el senyor Galí, membre del Comitè de la Llengua de la Generalitat de Catalunya, donarà una conferència en el Saló de sessions de la Casa Comunal d'aquesta vila, desenrotllant el tema "Mètodes més adequats per a l'ensenyament del català".

L'esperit de superació del Magisteri i el seu amor a la cultura són una garantia de l'èxit de la conferència dirigida als Mestres i Mestresses d'aquest partit judicial de Puigcerdà.

No dubta pas poder saludar-vos en l'esmentada data el vostre amic i company

El President,
JOSEP ILLANES

Visita estudiantil

Divendres de la setmana passada arribà a Ripoll un grup d'estudiants de Dret de la Universitat de Barcelona, en nombre de més de cinquanta acompanyats del Catedràtic d'Economia i Hisenda pública Dr. Jaume Algarra.

L'objecte de la seva vinguda fou el de rebre el dia següent en l'Ajuntament unes quantes lliçons pràctiques s'administració municipal contrastant les teories i els texts legals amb la realitat.

S'allotjaren en els Hotels Continental i Monestir i a la Fonda Payet, en grups. Després de sopar foren obsequiats amb un concert al Cafè del Casino per l'orquestra local "Serratins" que els causà una excel·lent impressió.

El dissabte a les nou del matí, professor i alumnes es constituïren amb escrupolosa puntualitat a la Casa Comunal en el Saló de Sessions, de la qual el Secretari de la Corporació, auxiliat dels demés funcionaris, els posà de manifest la documentació relativa al règim d'amillaments de finques rústegues, registre fiscal de finques urbanes i pressupostos municipals, fent de passada, amb la competència que en justícia no se li pot negar, atinadíssimes consideracions sobre cadascuna de les matèries, per acabar de duint-ne les aventatges que reportaria la implantació d'una vertadera autonomia local en contrast amb el règim mixtificat actual que fa que moltes disposicions legals no es puguin observar o s'hagi de fer amb dificultats, es-

devenint aquelles, per tant, un veritable mite.

Durant la sessió que durà fins a migdia, els estudiants, demostrant l'atenció que prestaven i l'interès que sentien feren atinades preguntes per tal de treure de la lliçó tot el profit, les quals eren contestades satisfactoriament pel senyor Closa, al qual premiaren amb un perllongat aplaudiment.

Tot seguit visitaren la Beneficència Local, el Museu-Biblioteca de l'Església de Sant Pere i la Biblioteca Mata on s'uní als expedicionaris el Secretari de l'Ajuntament de Barcelona i professor auxiliar de la càtedra del Dr. Algarra, D. Josep M.º Pi i Sunyer, quedant-ne satisfactoriament impressionats.

Cedit a l'efecte, per l'Ajuntament, el Saló de sessions, celebraren en aquest el dinar de comiadament, al qual hi foren convidats l'Alcalde, qui el representà el lloc tinent senyor Zenon Puig, i tots els funcionaris administratius, els quals ocuparen llocs de preferència.

Durant l'àpat, que fou servit acuradament per l'Hotel Continental, regnà entre els comensals la més cordial alegria i companyonia i a l'hora del xampany pronunciaren eloqüents discursos els senyors Algarra i Pi i Sunyer

i un estudiant, els quals tingueren paraules de calorós elogi pel Secretari municipal i per l'administració del nostre Municipi, ço que honra a aquell, als funcionaris que el secunden i a la Corporació municipal.

Correspongué el Sr. Closa agrair les alabances i la honrosa distinció de què havia estat objecte l'Ajuntament de Ripoll, escollint-lo per a aquests estudis pràctics i desitjà que demés del profit que poguessin haver tret dels mateixos, els homes de govern del demà, per a projectar les reformes i rectificacions pertinents, en servessin un bon record.

Clogué el senyor Puig glosant les paraules del senyor Closa.

Tots els parlaments foren justament aplaudits.

A mitja tarda s'absentaren en direcció a Camdevànol, Querolps i Núria, per a continuar les seves tasques instructives, contents i satisfets de les hores passades en aquesta vila.

Amb veritable goig ressenyem aquest acte que tant honora a la població i als que el realitzaren, desitjant que sovintegin sense por a algun que altre esporàdic excés d'algun component de l'estudiantina en el transport de la seva pròpia alegria.

Visca la "Casa de la Troya".

Demaneu arreu

XOCOLATES

Ramón SIRVENT

RIPOLL

Són els millors

CLAMS

Farem la festa de Sant Eudald, fem la festa de Sant Eudald. Bé, homes; feu la festa que us dongui la gana. Tothom és com és en aquest món. Cremeu ciris, passegeu sants, i que bon profit us faci. Els vertaders liberals fan el que poden, però no en fan retret.

Processons, incens, mascles i altres mascles; pudó de ciris i marietes tristes, verges desenganyades, casats enganyats i casades burlades entre focors i misteris; cants místics i capellans no gaire místics amb forces vius de trabucaire. Heu's ací el paradís dels descendents de l'Abad. Com disfrutarem per la festa.

La Comissió de festes sempre tan amable, i el més amable el nostre benvolgut Ajuntament, han obsequiat al Foment de la Sardana i a l'Embut (Foment d'insídies i pocalotes) amb

el programa dels festeigs del gloriós Sant Eudald. Als dimonis de CLAM no els han dit res. Quin auto de fe si ara s'estilitzava.

Programa Oficial. — Dia 10: Novenari i Solemnes Completes.

Dia 11: A les 7, Missa Cantada; a les 10, Ofici Solemne; a les 5, Funció Religiosa; a les 6, Solemne Processó amb goigs i tot; a les 12 de la nit, es reuniran els gats de totes les capalles i faran barrila, "juerga" i maranyaus a la llum dels seus ulls fosforescents.

Dia 12: Un altre solemne ofici, on hi concorreran escarbats, escarbates i demés gent "rancia".

Sembla que les campanes de Ripoll es volen declarar en vaga, per tal de què els hi augmentin el sou. Després diuen que l'Ajuntament vol posar-hi, com en altres localitats, un impost de 10 ptes. per dia o 15 per batallada. Senyor Castells, el CLAM, el dimoni del CLAM, us prega que no ho feu tan fort.

AJUNTAMENT

NOVES

SESSIÓ ORDINÀRIA DEL DIA 5
DE MAIG DE 1933

A l'hora de consuetut i sota la presidència del Conseller en Cap senyor Castell s'obra la sessió. Assisteixen els regidors senyors Morera, Coma i Casals.

El Secretari senyor Closa llegeix l'acta de l'anterior que s'aprova per unanimitat, entrant-se al despatx ordinari, el qual l'integren els assumptes següents:

Instància d'En Joan Casas sollicitant permís per alçar una pared de la casa núm. 27 del carrer del Progrés. Passa a informe de l'Arquitecte.

Altra de la "Unió Industrial Cotonera", demanant permís per a instal·lar un tub soterrà de conducció de fums dels motors d'olis pesats de la fàbrica anomenada de "L'Arquet". S'hi accedeix, condicionant-la a la inspecció del tècnic del Municipi.

Altra d'En Baltasar Maideu demanant permís per a la instal·lació d'un rètol anunciador del seu Consultori professional. S'autoritza.

També s'autoritza el trasllat d'un rètol de la Sucursal del Servei de Pompees Fúnebres de la Casa de la Caritat de Barcelona.

La Corporació aprova el programa de festeigs i actes a honor de l'expedició dels estudiants de la càtedra d'Hisenda, Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, projectada pels dies 5, 6 i 7 a aquesta vila i Comarca.

Passen a informe de la Comissió d'Hisenda varis comptes d'Andreu i Planes, Ramon Manso, Miquel Salvans, i heu esment la Corporació de l'import de la recaptació d'arbitris municipals durant el mes d'abril poppassat, la qual ascendeix a 14.628'89 pesetes amb una diferència de 617'57 ptes. en menys comparada amb la de igual mes de l'any anterior.

S'autoritza a l'Agència Subirachs de Barcelona per a percebre de la Delegació d'Hisenda de dita capital ptes. 55'60 impost de la participació del municipi en el gravamen sobre el producte net de les Societats Anònimes.

En consideració a ésser el proper divendres, segon dia de la festa de Sant Eudald, s'acorda celebrar la sessió ordinària de la setmana el dia següent.

Per últim a proposta del senyor Castell es concedeix una copa al Patronat del Camp d'esports per a discutir en un dels partits de futbol organitzats pels dies de Sant Eudald, i no havent-hi més assumptes a tractar s'acaba la sessió.

AVIS

D'ordre de la Direcció General de Correus, es convida a tots els que tinguin locals per a arrendar i vulguin oferir-los al preu de 1.000 a 1.250 pesetes anyals, per a instal·lar-hi l'Administració d'aquesta vila, es serveixin passar per la mateixa a les hores de despatx, on se'ls enterarà de les formalitats a complir.

Ripoll, 9 de maig de 1933.

L'Administrador, JOSEP BELLOSTAS.

OBITUARI. — La setmana passada morí a Vic el canonge Dr. Joan Puigoriol, el qual anys enrera fou rector de Ripoll, deixant excel·lent record de la seva estada en nostra vila per la seva bonhomia.

D. E. P. l'il·lustre i exemplar sacerdot.

Dimecres d'aquesta setmana deixà d'existir el metge D. Joaquim Prat Obradors, practicant-se l'enterrament a la tarda del mateix dia, constiuint l'acte una grossa manifestació de dol. No és d'estranyar. El senyor Prat gaudia d'innombrables simpaties pel seu caràcter bondadós, les quals en el trànsit dolorós del seu traspàs volgueren exterioritzar-se. Fou, com molt encertadament digué Mossèn Quer en fer-ne la seva necrologia, despedint el dol, tot un caballer. Malgrat la ideologia radicalment nacionalista i la seva actuació política immaculada en aquest sentit procedí sempre noblement i caballerosa, sense ofendre els seus adversaris. Ho reconeixem sincerament. I desitgem que els que foren els seus correligionaris imitin la seva conducta, ja que de molts d'ells no podríem dir cosa semblant, com molt bé ho reconeixia el propi senyor Prat.

En justícia li retem aquest darrer tribut i tot i desitjant que la terra li sigui lleu acompanyant a la seva desconsolada família en el dolor que l'affigeix per tan sensible com irreparable pèrdua.

LES FESTES DE SANT EUDALD. — Els nostres llegidors ens perdonaran que no haguem publicat oportunament el programa de les mateixes. La Comissió tingué amb nosaltres la gentilesa (!) de distingir-nos d'altres publicacions que pogueren disposar-ne amb temps sobrat, com igualment s'ha distingit a una gran part de veïns de la vila que aquest any s'han quedat sense que els passessin programes.

Oh! l'organització de la majoria governant! És exemplaríssima.

LA FLOR DE MAIG. — La Junta d'aquesta entitat prega el concurs de tots els ex-choristes de la mateixa que sàpiguen "L'Himne a Ripoll", i simpatitzin amb l'acte d'homenatge que cada any tributa a la nit del 27 de maig als màrtirs de Ripoll de l'any 1839.

Els assaigs es celebraran els dies 17, 19, 24 i 26 del present mes.

LA VAGA GENERAL. — Dimarts d'aquesta setmana, obeint ordres de la C. N. T., s'intentà la vaga general en nostra vila. Malgrat, a primera hora començaren gairebé tots els treballs, però a l'invitació de varies comissions a poc pararen totes les fàbriques de filats i de teixits, el ram de construcció i altres, sense que arribessin, però, a parar molts d'altres. Es vegé ben clar que no hi havia ambient i a

una invitació feta per l'Alcaldia a la tarda del mateix dia es reprengueren gairebé totes les feines, sense que es registressin incidents.

És molt de lamentar que la classe obrera es vegi arrastrada inconscientment a moviments, la finalitat dels quals és molt sospitosa, que lluny de redundar en benefici de la mateixa són en propi perjudici. I és més lamentable encara l'actitud en què s'han col·locat després els obrers del ram de construcció (paletes i manobres) contribuint a empitjorar la seva situació, ja no gaire falaguera per cert.

Creiem fer-los un bé cridant-los a reflexió i a depositar la seva equivocada actitud. És per altres viaranys que la classe obrera ha de buscar el seu millorament.

REGISTRE CIVIL. — Moviment demogràfic ocorregut durant el mes d'abril poppassat.

Naixements

Dia 2, Ramon Pous Ferrer, fill de Domènec i Anna; dia 3, Gabriel Campos Suelves, fill de Joan i d'Enriqueta; dia 4, Lluís Espina Zedon, fill de Lluís i de Concepció; dia 5, Dolores Picart Escarrà, filla d'Antoni i de Salud; Rosa Tortadès Folch, filla de Josep i de Concepció; dia 10, Martí Mauney Gaija, fill de Raimond i Concepció; dia 13, Mercè Espelt Bové, filla de Pere i de Maria; dia 17, Joan Capdevila Palomera, fill de Tomàs i de Maria; dia 20, Josep Martínez Domènec, fill de Victir i Agustina; dia 20, Lluís Fàbregas Blanch, fill de Lluís i de Mercè; dia 23, Joan Rota Grifell, fill de Ramon i d'Elionor; dia 30, Maria Vila Feixas; filla de Josep i de Maria; Pere Lamiel Font, fill de Manuel i de Consol.

Total 13.

Defuncions

Dia 7, Josep Garcia ernández, 11 mesos, (brucopneumònia); dia 13, Josepa Salvans Callís, 14 anys, (peritonitis aguda); dia 15, Magdalena Trafi Moliné, 74 anys, (enfisema pulmonar); dia 25, Carme Gordis Sala, 62 anys, (hemorràgia cerebral); dia 26, Miquela Solà Claveria, 71 anys, (hemorràgia cerebral).

Matrimonis

Dia 26, Francesc Puig, solter, amb Antònia Ver Alivés, soltera, ambdós de Ripoll.

Dia 30, Francesc Ferreres Espallargues, solter, amb Maria Camprubí Roma, soltera, ambdós de Ripoll.

FUTBOL

Per no haver-se presentat al Camp el contrincant, que era el Genisenc, el J. E. Ripollesa, s'adjudicà els dos punts corresponents a aquest partit, després d'haver marcat el gol de consuetut.

Per tal de què el públic que havia acudit al Camp no tingués de retirar-se, sense haver gaudit d'una tarda de futbol, varen improvisar-se dos equips locals, jugant un partit que oferí escàs interès.

Gràfiques DARIUS RAHOLA.-Girona